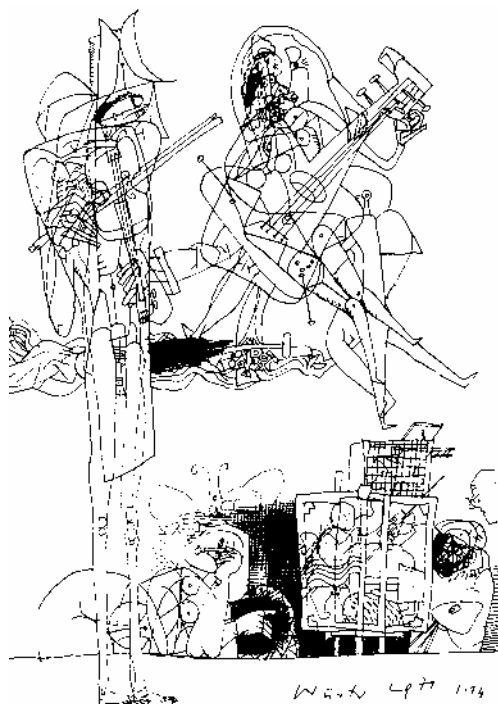

Bartókot és Sztravinszkijt is. A második avantgárd hullám az ötvenes-hatvanas évek nyugati zenéjében jelentkezett. Olyan alapvető fontosságú mesterekkel, mint Boulez, Stockhausen, Nono és Ligeti. A hetvenes évek közepétől mégis elindult egy változás, valamiféle ellenreakciója az avantgárdnak. Egyes szerzőkben olyan kívánság jelentkezett, hogy ismét visszaforduljanak a hagyomány bizonyos elemeihez. De nem olcsón, hanem magas művészi színvonalon. Új típusú művek jelentek meg, amelyek a tonalitást visszahozták, de egészen másképpen. Ezek közül például a lengyel Henryk Mikolaj Górecki műveit nagyon szeretem, és nagy igazságot érzek mögöttük. Az észti származású, alapvetően misztikus-vallásos alkatú Arvo Pärt zenéje is roppant közel áll hozzám. Neki is jelentős dolgokat sikerült kimondania azáltal, hogy a muzsikájában speciális módon szintetizált XX. századi és középkori elemeket. Ide tartozik a lengyel avantgárd korábban sok megbotránkozást okozó mestere, Krzysztof Penderecki is, aki a hetvenes évek közepén stílust váltott, és visszatért egyfajta mahleri vagy Richard Strauss-i értelemben vett neoromantikához. Ezzel a fordulattal nem feltétlenül szimpatizálok, s a Penderecki-jelenség vesztett előttem a hiteléből. Ma azt a korszakot éljük, amikor az ötvenes-hatvanas évek avantgárdja fokozatosan lecseng, és a hetvenes évek óta egyre erősödnek a visszatekintő, tonalitás felé mutató törekvések. Reménykedem benne, hogy ez nem a közönség kegyeinek olcsó keresése, hanem valódi, újfajta művészi értékek megnyilvánulása. Én is ide szeretnék tartozni azzal, hogy a magam módján szeretném vegyíteni a modernizmus és a hagyomány bizonyos elemeit.

Hollósi Zsolt

WÜRTZ ÁDÁM: SZERENÁD